

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Grzybek

Ławnicy: Barbara Dylla –Kubasik

Barbara Grzechowiak

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Klimczak

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wągrowcu –Tomasza Ziewiec

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 8 września 2015 roku, 13 października 2015 roku i 16 grudnia 2015 roku

sprawy **A. B.**, córki S. i J. z domu W., ur. (...) w K., PESEL (...),

oskarżonej o to, że:

w okresie od 19 listopada 2010 roku do 1 sierpnia 2013 roku w nieustalonym miejscu podrobiła dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej tj. weksel in blanco, którego wystawcą miał być rzekomo A. Z. w ten sposób, że opatrzyła go podrobionym podpisem (...) oraz własnoręcznie umieściła na nim tekst "bez protestu A. Z. (...) PESEL (...),

tj. o czyn z art. 310 § 1 k.k.

1. Oskarżoną A. B. uniewinnia od zarzucanego jej czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 310 § 1 k.k.,
2. na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa,
3. na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 roku, Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 2, § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A. S. kwotę 1.033,20 zł, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

Barbara Dylla –Kubasik SSO Magdalena Grzybek Barbara Grzechowiak

UZASADNIENIE

Pokrzywdzony A. Z. od dnia 18 sierpnia 2009 roku prowadził działalności gospodarczą pod nazwą (...).

W dniu 19 listopada 2010 roku w ramach prowadzonej działalności gospodarczej A. Z. zawarł z (...) S.A. i (...) sp. z o.o., reprezentowanymi przez E. T. z domu L., umowę agencyjną nr (...). W umowie tej pokrzywdzony zobowiązał się do wykonywania na rzecz (...) czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego. W § 20 umowy ujęto zapis, iż jej zawarcie i trwanie uzależnione jest od złożenia przez agenta zabezpieczenia finansowego w postaci weksła własnego in blanco z klauzulą bez protestu oraz deklaracji wekslowej, które to zabezpieczenia miały stanowić załącznik nr 3 do

umowy. Osobą odpowiedzialną za weryfikację oraz odbiór dokumentów wymaganych do zawarcia umowy agencyjnej, w tym m.in. weksla in blanco wypełnionego przez pokrzywdzonego oraz deklaracji wekslowej i ankiety personalnej, była oskarżona A. B., która w tym czasie pełniła obowiązki (...) (...) w P.. Kompletność zebranych od pokrzywdzonego dokumentów przez A. B. potwierdził na druku „Spis dokumentów dla kandydata na agenta” ówczesny Dyrektor (...) w P. M. B.. Następnie dokumenty te pracownicy sekretariatu (...) w P. przesłali pocztą wewnętrzną do Centrali (...) w W.. Po wpływie w dniu 9 listopada 2010 roku dokumentów do Centrali E. T. pełnomocnik (...) w trakcie ich ostatecznej weryfikacji przed podpisaniem umowy agencyjnej zauważyła, że nieprawidłowo został wypełniony weksel in blanco oraz ankieta personalna. E. T. za pośrednictwem poczty mailowej zwróciła się do A. B. z prośbą o nadesłanie nowego, prawidłowo wypełnionych weksla in blanco i ankiety personalnej. A. B. o fakcie tym poinformowała A. Z., wzywając go do ponownego wypełnienia wskazanych dokumentów. A. B., z uwagi na częste omyłki, przekazała pokrzywdzonemu wzór wypełnionego przez nią blankietu weksla, na którym wpisała dane i podpis A. Z. wraz z klauzulą bez protestu. A. Z. ponownie wypełnił weksel in blanco zgodnie z przekazanym mu przez oskarżoną wzorem. Do Centrali (...) w W. omyłkowo został przekazany jedynie weksel in blanco wypełniony na wzór przez A. B..

W dniu 19 listopada 2010 roku E. T., po otrzymaniu prawidłowo wypisanego weksla in blanco, podpisała umowę agencyjną o nr agenta (...), opatrując ją błędną datą 19 listopada 2009 roku oraz rejestrując pokrzywdzonego jako agenta. Następnie weksel ten przekazała R. Z., Specjaliście ds. Administracji Agentów, który złożył go w sejfie, wystawiając zaświadczenie o zdeponowaniu do umowy agencyjnej o nr agenta (...). E. T. egzemplarz podpisanej umowy agencyjnej wraz z pierwszym błędnie wypełnionym wekslem in blanco przesłała A. Z. na adres Oddziału (...) w P..

Z dniem 30 sierpnia 2012 roku, na mocy porozumienia stron, doszło do rozwiązania umowy agencyjnej zawartej w dniu 19 listopada 2010 roku pomiędzy (...) S.A. i (...) sp. z o.o. a A. Z.. W związku z tym A. Z. wystąpił do (...) S.A. o wydanie zabezpieczenia w postaci weksla in blanco. W dniu 1 sierpnia 2013 roku pokrzywdzony otrzymał anulowany weksel, który został złożony do umowy agencyjnej. A. Z. zauważył, iż zwrócony mu weksel nie został wypełniony jego charakterem pisma. O fakcie tym pokrzywdzony poinformował pracownika (...) S.A. R. Z. żądając wydania autentycznego weksla. Przedstawiciele firmy (...) S.A. poinformowali go, iż jest to jedyny weksel jaki został złożony do zawartej w dniu 19 listopada 2010 roku umowy agencyjnej o nr agenta (...). W związku z tym A. Z. w dniu 19 sierpnia 2013 roku złożył do Prokuratury Rejonowej w Wągrowcu zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, polegającego na podrobieniu dokumentu w postaci weksla in blanco, który złożył w (...) S.A. i (...) sp. z o.o.

Biegły sądowy w dziedzinie identyfikacyjnych badań pisma i daktyloskopii dr hab. A. K. (2) w opinii z dnia 12 listopada 2014 roku, stwierdziła, że odręczne zapisy na kwestionowanym wekslu (tekst „bez protestu (...) (...) PESEL (...)” oraz podpis (...)) zostały nakreślone przez A. B..

Oskarżona **A. B.** ma (...) lata, jest mężatką, ma dwójkę dorosłych dzieci, posiada wykształcenie średnie. Oskarżona prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K. uzyskując z tego tytułu dochód w wysokości około 4.000 zł netto miesięcznie. Nadto, oskarżona współpracuje jako agent z (...). A. B. nie była dotąd karana sędownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonej A. B. (k. 173-175, k. 229-232, k. 238, 327),
- zeznań świadków: A. Z. (k. 5-6, k. 233-235, k. 242), M. B. (k. 49, k. 235-238), R. Z. (k. 64-65, k. 238-240), E. T. z domu L. (k. 69-70, k. 240-242), W. D. (k. 76-77, k. 242), P. C. (k. 278-279), D. Z. (k. 278-279),
- opinii biegłego sądowego w dziedzinie identyfikacyjnych badań pisma i daktyloskopii z dnia 12 listopada 2014 roku - dr hab. A. K. (2) (k. 109-144),
- dokumentów zgromadzonych w sprawie i zaliczonych na poczet materiału dowodowego, w postaci: zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z dnia 18 sierpnia 2013 roku (k. 1), pisma przewodnie do zwrotu weksla z dnia 29 lipca 2013 roku (k. 2), kopii weksla (k. 3, k. 58, k. 73, k. 79), rozwiązania umowy agencyjnej

na mocy porozumienia stron z dnia 30 sierpnia 2012 roku (k. 4, k. 249), oryginału weksla (k. 9), korespondencji mailowej (k. 12-19), pism (...) sp. z o.o. z dnia 8 października i 6 listopada 2013 roku (k. 21), blankietu weksla (k. 22), materiału porównawczego – próby pisma (k. 51, k. 59, k. 68, k. 74, k. 80, k. 83), potwierdzenia o zdeponowaniu weksla z dnia 19 listopada 2010 roku (k. 67), pisma przewodniego do zwrotu weksla z dnia 29 lipca 2013 roku wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 78), wniosku o wydanie prawa jazdy złożony przez A. B. w Starostwie Powiatowym w P. (k. 147-148), dokumentacji z Urzędu Gminy w K. dot. A. B. (k. 150), informacji z KRK dot. A. B. (k. 195, k. 318), karty obiegowej (...) S.A. z dnia 30 sierpnia 2010 roku (k. 250), umowy agencyjnej nr (...) datowanej na dzień 19 listopada 2009 roku (k. 251-255), pełnomocnictwa nr 2 (k. 256), deklaracji wekslowej z dnia 19 listopada 2009 roku (k. 256 v), zaświadczenia o uczestnictwie w szkoleniu z dnia 8 czerwca 2009 roku (k. 258), zaświadczenia o zdaniu egzaminu z dnia 9 czerwca 2009 roku (k. 259), oświadczenia o zdeponowaniu weksla z dnia 19 listopada 2010 roku (k. 257, k. 296), dokumentacji złożonej przez A. Z. przed podpisaniem umowy agencyjnej nr (...) z dnia 19 listopada 2010 roku (...) S.A. (k. 285-295, k. 298), korespondencji mailowej (k. 297), umowy agencyjnej nr (...) z dnia 19 listopada 2010 roku wraz z pełnomocnictwem nr 1 i 2 oraz deklaracją wekslową (k. 299-312), pełnomocnictwa (k. 313), pisma (...) S.A. z dnia 16 grudnia 2015 roku (k. 323).

Oskarżona **A. B.** zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w postępowaniu sądowym nie przyznała się do zarzucanego jej czynu podając, że odbieranie dokumentów od agentów, ich sprawdzanie oraz przekazywanie do Centrali nie należało do jej obowiązków. W trakcie śledztwa oskarżona stanowczo zaprzeczyła by nakreśliła tekst i złożyła podpis na przedmiotowym wekslu. Natomiast, w toku rozprawy A. B., przyznała, iż mogła wypełnić ten weksle w celach szkoleniowych.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w części w której stwierdziła, iż nie miała obowiązku weryfikowania i odbierania dokumentów od kandydatów na agentów bowiem było do sprzeczne z treścią zeznań pokrzywdzonego, w których podał, dokumenty te przekazywał właśnie A. B. oraz zeznaniami świadków E. T. oraz M. B. i pisma firmy (...) z dnia 8 października 2013 roku (k. 21 akt), z których wynikało, iż czynności te należały do jej kompetencji oskarżonej.

Sąd uznał także, iż niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonej złożone w trakcie postępowania przygotowawczego, w których zaprzeczyła by wypełniła przedmiotowym wekslu bowiem były one w tym zakresie sprzeczne z opinią z dnia 12 listopada 2014 roku, w której biegła sądowa w dziedzinie identyfikacyjnych badań pisma i daktyloskopii - dr hab. A. K. (2), stwierdziła, że odrębne zapisy na kwestionowanym wekslu (tekst „bez protestu (...) (...) PESEL (...)” oraz podpis (...)) zostały nakreślone przez A. B.. Nadto, oskarżona na rozprawie wyjaśniła, iż mogła wypisać przedmiotowy weksle w celach szkoleniowych dla pokrzywdzonego, dodając, iż został on wypełniony charakterem pisma, który przypomina jej pismo.

W pozostałym zakresie Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonej A. B. zasługiwały na przymiot wiarygodności. W ocenie Sądu stanowcze zaprzeczenie oskarżonej jakoby nie wypełniała przedmiotowego weksla mogło wynikać z faktu, iż w trakcie postępowania przygotowawczego nie okazano jej tego weksla. Nadto, w przesłuchaniu A. B. w charakterze podejrzanego oświadczyła ona, iż nie chce zaznajamiać się z aktami sprawy. W związku z powyższym wiarygodnym wydaje się stwierdzenie oskarżonej, iż dopiero po wnikliwym zastanowieniu się doszła do wniosku, iż jedynym rozsądnym wytłumaczeniem tego, iż to ona wypisała przedmiotowy weksle jest to, że zrobiła to na wzór w celach szkoleniowych. Zdaniem Sądu wersja przedstawiona przez oskarżoną koresponduje z zeznaniami świadków M. B., P. C. i D. Z., którzy podali, iż procedura wypełniania weksli in blanco w (...) była skomplikowana, rygorystycznie przestrzegana i sprawiała trudności kandydatom na agentów ubezpieczeniowych, którzy często musieli korzystać w tej kwestii z pomocy menagerów, polegającej m.in. na sporządzaniu dla nich wzorów takich weksli w celach szkoleniowych. Nadto, sam pokrzywdzony nie wykluczył, iż mogło dojść do takiej sytuacji bowiem w innych firmach ubezpieczeniowych miał problemy z prawidłowym wypisaniem weksla in blanco i agenci wypełniali takie weksle dla niego w celach szkoleniowych. Nadto, wersję przedstawioną przez A. B. uwiarygodnia okoliczność, iż pierwszy weksel złożony przez pokrzywdzonego i przekazany do Centrali (...) w W., co potwierdzili świadkowie E. T. i W. D., był błędnie wypełniony o czym poinformowano oskarżoną, wzywając ją do nadesłania prawidłowego weksla. W związku z powyższym wiarygodny wydaje się fakt, iż A. B. wypełniła przedmiotowy weksel w celach szkoleniowych, na wzór dla A. Z., wpisując jego dane oraz podpis, tak by wszystko zmieściło się w określonych ramach i właśnie omyłkowo ten weksel

został przesłany do Centrali zamiast weksla wypisanego przez pokrzywdzonego. Przed wszystkim należy podkreślić, iż oskarżona nie miała żadnego motywu ani interesu w podrobieniu przedmiotowego weksla. Nadto, jak wynika z opinii biegłego sądowego i oględzin, weksel ten oskarżona wypisała swoim charakterem pisma, nie dostosowując go do charakteru pisma pokrzywdzonego. Nadto, A. B. od wielu lat, rzetelnie wykonuje usługi finansowe i ubezpieczeniowe, mając kontakt z dokumentami wartościowymi, zaś sytuacja związana z przedmiotowym wekslem, miała charakter incydentalny, co potwierdził świadek W. D., manager (...), z którą A. B. współpracuje od ponad 11 lat. Nadto, wszystkie pozostałe dokumenty złożone przez A. Z. do umowy agencyjnej z dnia 19 listopada 2010 roku, w tym deklaracja wekslowa, były wypełnione i podpisane przez niego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka – pokrzywdzonego **A. Z.** Zeznania pokrzywdzonego w części, w której przedstawił procedurę zawarcia umowy agencyjnej z dnia 19 listopada 2010 roku oraz rozwiązania tej umowy i zwrotu weksla in blanco w sierpniu 2013 roku znalazły potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie w postaci m.in. kopi umowy agencyjnej z dnia 19 listopada 2010 roku oraz jej załączników(k. 284-314 akt), pisma przewodniego do zwrotu weksla z dnia 29 lipca 2013 roku wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 78), rozwiązania umowy z dnia 30 sierpnia 2012 roku (k. 4, k. 249) oraz poświadczenia złożenia weksla in blanco do depozytu (k. 67 akt). Nadto, okoliczności wskazane przez A. Z. korespondowały z zeznaniami świadków E. T., R. Z., M. B., W. D., którzy potwierdzili, fakt zawarcia z pokrzywdzonym umowy agencyjnej z dnia 19 listopada 2010 roku, jej rozwiązania oraz zwrotu weksla, który został następnie przez niego zakwestionowany. Natomiast to, iż oskarżona była osobą odpowiedzialną za weryfikację i odbiór dokumentów wymaganych do zawarcia umowy agencyjnej wynika, również z zeznań świadków E. T. i M. B. oraz pisma firmy (...) z dnia 8 października 2013 roku (k. 21 akt). Z kolei fakt, iż doręczony w dniu 1 sierpnia 2013 roku pokrzywdzonemu weksel in blanco nie został przez niego wypełniony i podpisany potwierdziła kategoryczna opinia z dnia 12 listopada 2014 roku, w której biegła sądowa w dziedzinie identyfikacyjnych badań pisma i daktyloskopii - dr hab. A. K. (2), stwierdziła, że odrębne zapisy na kwestionowanym wekslu (tekst „bez protestu (...) (...) PESEL (...)” oraz podpis (...)) zostały nakreślone przez A. B..

Sąd uznał, za wiarygodne zeznania A. Z., w których nie wykluczył, że z uwagi na fakt, iż poprzedni weksel in blanco został błędnie wypełniony był on zmuszony ponownie wypisać drugi weksel in blanco, posilkując się wzorem weksla uzupełnionym przez oskarżoną w celach szkoleniowych ponieważ miał takie sytuacje w innych firmach ubezpieczeniowych bowiem byłoby to zgodne z zeznaniami świadków E. T. i W. D., którzy wskazali, iż w przypadku pokrzywdzonego pierwotny weksel in blanco został wypełniony nieprawidłowo i konieczne było dostarczenie kolejnego weksla in blanco, o co zadbać miała A. B.. Nadto, powyższe korespondowało z wyjaśnieniami oskarżonej złożonymi na rozprawie z dnia 8 września 2015 roku, w których podała, iż sporządzała weksle w celach szkoleniowych dla kandydatów na agentów.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadka **M. B.** – Dyrektora Oddziału (...) w P., który opisał obieg dokumentów w (...) oraz sposób ich weryfikacji, które to procedury odnosiły się także do przypadku pokrzywdzonego A. Z.. Okoliczności wskazane przez świadka M. B. w całości korespondowały z wersją przedstawioną przez świadków E. T., W. D. i R. Z.. Świadek E. T. zeznała, iż to właśnie oskarżona A. B. jako Kierownik Zespołu Agentów w Oddziale (...) w P. osobiście sprawdzała dokumenty złożone przez pokrzywdzonego jako kandydata na agenta i to z nią kontaktowała się w sprawie ich kompletności i poprawności. Nadto, świadek M. B. potwierdził, że po rozpoczęciu niniejszej sprawy karnej, w trakcie postępowania przygotowawczego, A. B. przyznała, że mogła wypisać przedmiotowy weksel na wzór dla A. Z., co korespondowało z wyjaśnieniami oskarżonej złożonymi w trakcie postępowania sądowego. Natomiast, zeznania świadka M. B. w części dotyczącej częstych omyłek przy wypełnianiu weksli przez kandydatów na agentów oraz rygorystycznego przestrzegania procedury przez Centralę (...) w W. były zgodne z zeznaniami świadków: P. C. i D. Z.. Nadto fakt, iż kandydaci na agentów mieli problemy z prawidłowym wypełnieniem weksla in blanco potwierdza okoliczność, iż pokrzywdzony również za pierwszym razem wypisał go błędnie.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka **R. Z.**, (...)w (...) S.A. w W., (Centrali (...)). Przedstawione przez świadka okoliczności związane ze zdeponowaniem i archiwizacją przedmiotowego weksla były zgodne z faktami podanymi przez świadka E. T., która potwierdziła, iż dostarczony jej prawidłowo wypełniony weksel przekazała R. Z., który następnie umieścił go w sejfie oraz świadka W. D., który wskazał, iż pieczęć nad wekslem sprawował R. Z., a

także z dokumentem w postaci oświadczenia z dnia 19 listopada 2010 roku (k. 257 akt). Natomiast fakt otrzymania przedmiotowego weksla po rozwiązaniu umowy agencyjnej potwierdził pokrzywdzony oraz pismo przewodnie wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 78 akt).

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka **E. T.** z domu L., (...), która z ramienia (...) S.A. i (...) sp. z o.o. zawarła z pokrzywdzonym A. Z. umowę agencyjną z dnia 19 listopada 2010 roku, co potwierdza kopia tejże umowy dostarczona przez (...) S.A. z błędnie oznaczoną datą zawarcia „19 listopada 2009 roku”, bowiem z zeznań świadków oraz innych dokumentów m.in.: rozwiązania umowy z dnia 30 sierpnia 2012 roku (k. 4, k. 249) oraz poświadczenia złożenia do depozytu weksla in blanco (k. 67 akt), bezsprzecznie wynika, iż została ona zawarta w dniu 19 listopada 2010 roku. Przedstawione przez świadka E. T. okoliczności związane z obiegiem dokumentów załączonych do umowy agencyjnej potwierdził świadek W. D., który wskazał, że z korespondencji mailowej wynika, iż pierwszy weksel in blanco nie spełniał wymogów i został odesłany, po czym dostarczono poprawnie wypełniony weksel, co doprowadziło do zawarcia umowy agencyjnej oraz świadek R. Z., który wskazał, iż w dniu 19 listopada 2010 roku przedmiotowy weksel otrzymał od E. T., potwierdzając, iż warunkiem podpisania przez E. T. umowy agencyjnej z pokrzywdzonym było dostarczenie prawidłowo wypełnionego weksla in blanco. Zeznania świadka E. T. w tym zakresie uwiarygodnił także sam pokrzywdzony, który nie wykluczył, iż mógł on ponownie wypełniać weksel, z uwagi na fakt, iż poprzedni był błędnie wypełniony bowiem takie sytuacje zdarzały się mu w innych firmach ubezpieczeniowych. Zeznania świadka E. T. w całości korespondowały z dokumentacją przekazaną przez (...) S.A. w W. w postaci m.in. umowy agencyjnej z dnia 19 listopada 2010 roku wraz z załącznikami, dwóch ankiet personalnych, jednej z dnia 29 października 2010 roku z przekreślonym oświadczeniem o wyrażeniu zgody na przetwarzanie danych osobowych i drugiej z dnia 15 listopada 2010 roku oraz korespondencji mailowej z dnia 10 listopada 2010 roku (k. 284-314 akt).

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka **W. D.**, Manager (...) w W. (Centrali (...)), który potwierdził, iż umowę agencyjną z dnia 19 listopada 2010 roku zawierała z pokrzywdzonym E. T., zaś pieczę na wekslem sprawował R. Z., co było w całości zgodne z treścią zeznań świadków E. T. i R. Z. oraz znalazło odzwierciedlenie w dokumentacji przekazanej przez (...) S.A. w W. w postaci m.in. umowy agencyjnej z dnia 19 listopada 2010 roku wraz z załącznikami (k. 284-314 akt). Nadto, świadek W. D. przyznał, iż miała miejsce sytuacja błędnego wypełnienia weksla in blanco przez A. Z., który został mu zwrócony oraz nadesłania drugiego prawidłowo wypełnionego weksla in blanco, który po rozwiązaniu umowy agencyjnej został pokrzywdzonemu zwrócony, co korespondowało z okolicznościami wskazanymi przez świadków E. T. i R. Z..

Świadkowie **E. T., R. Z., M. B. i W. D.**, zgodnie wskazali, iż nie było takiej sytuacji w której by doszło do zgubienia, utracenia lub zniszczenia weksla przekazanego przez A. Z..

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków: **P. C.**, byłego agenta ubezpieczeniowego w firmie (...) oraz **D. Z.**, agenta ubezpieczeniowego w firmie (...), którzy przedstawili procedurę wypełniania weksli in blanco w firmie (...), zgodnie potwierdzając, iż czynność ta sprawiała problem kandydatom na agentów, zmuszając ich do korzystania z pomocy innych pracowników. Świadek D. Z. wskazała, iż menagerowie pomagali wypisywać weksle nowym kandydatom na agentów oświadczając, iż ona będąc menagerem wypełniała blankiet weksla swoimi danymi z własnoręcznym podpisem i pokazywał go jako wzór. Zeznania świadków P. C. i D. Z. korespondowały z zeznaniami świadka M. B., który podał, iż kandydaci na agentów mieli problem z prawidłowym wypełnieniem weksla in blanco oraz wyjaśnieniami oskarżonej A. B., która wskazała na skomplikowaną i rygorystyczną procedurę wypełniania weksli in blanco w firmie (...), co miało prowadzić do częstych omyłek w ich wypisywaniu przez kandydatów na agentów i konieczności udzielania przy nią pomocy przy tej czynności, która czasami sprowadzała się do pokazania wypisanego przez nią na wzór weksla.

W ocenie Sądu, **opinia biegłego sądowego** w dziedzinie identyfikacyjnych badań pisma i daktyloskopii z dnia 12 listopada 2014 roku - dr hab. A. K. (2) w pełni zasługiwała na wiarę. Opinia ta została sporządzona rzetelnie, a nadto korespondowała z wyjaśnieniami oskarżonej, która przyznała, iż przedmiotowy weksel został wypisany podobnym do niej charakterem pisma.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów. Strony nie kwestionowały ich autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Oskarżonej A. B. postawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. polegającego na tym, iż w okresie od 19 listopada 2010 roku do 1 sierpnia 2013 roku w nieustalonym miejscu podrobiła dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej tj. weksel in blanco, którego wystawcą miał być rzekomo A. Z. w ten sposób, że opatrzyła go podrobionym podpisem (...) oraz własnoręcznie umieściła na nim tekst "bez protestu A. Z. (...) PESEL (...),

W ocenie Sądu przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż oskarżonej A. B. nie można przypisać sprawstwa zarzucanego jej czynu.

Do znamion strony przedmiotowej przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. należą m.in. podrobienie albo przerobienie dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż podrobienie polega na wszelkiej działalności zmierzającej do możliwie najdokładniejszego powielenia jakiegoś wzoru – pieniądza czy dokumentu. Podkreśla się przy tym, że podpisywanie innej osoby jej nazwiskiem na środku płatniczym lub dokumencie, o których mowa w art. 310 § 1 k.k. nawet za zgodą tej osoby lub z jej upoważnienia jest fałszerstwem w postaci podrobienia (zob. Kodeks Karny, cz. Szczególna, Komentarz do art. 222-316, t. II, red. Andrzej Wąsek, Warszawa 2006 r., str. 1475, por. też wyrok SA w Łodzi z 26.11.1998 r., II AKa 171/98, OSA 2000, nr 5, poz. 36). Z kolei przerobieniem dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej jest każda zmiana jego wyglądu, która mogłaby mu nadawać pozór wyższej wartości.

Fałszerstwa pieniędzy, papierów wartościowych lub dokumentów wymienionych w art. 310 § 1 k.k. można się dopuścić jedynie umyślnie, przy czym określone w tym przepisie czynności wykonawcze w postaci podrabiania, przerabiania lub usuwania oznak umorzenia wymagają niewątpliwie działania w zamiarze bezpośrednim (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 lipca 1992 r., II AKr 202/02, OSA 1992, nr 10, poz. 52).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, iż zachowania A. B., polegające na wypełnieniu na wzór, w celach szkoleniowych blankietu weksla in blanco danymi pokrzywdzonego wraz z klauzulą bez protestu oraz opatrzenie go jego podpisem mieści się w ramach znamienia czasownikowego podrabiania, jednak nie można oskarżonej przypisać popełnienia czynu z art. 310 § 1 k.k. bowiem przedmiotowy dokument traktowała ona jako wzór i materiał szkoleniowy dla oskarżonego, który miał problem z prawidłowym wpisaniem weksla.

Analiza materiału dowodowego niewątpliwie wskazuje, że A. B. podrobienia przedmiotowego weksla nie dokonała umyślnie bowiem jej jedyną intencją była pomoc A. Z. we właściwym wypełnieniu weksla, szczególnie, iż pierwszy weksel złożony przez pokrzywdzonego i przekazany do Centrali (...) w W. został błędnie wypisany. Oskarżona nie miała żadnego motywu ani interesu w podrobieniu tego weksla, a wypełniając go czyniła to wyłącznie w celach szkoleniowych i na wzór dla A. Z., wpisując jego dane oraz podpis, tak by wszystko zmieściło się w określonych ramach, zaś przekazanie właśnie tego weksla do Centrali (...) nastąpiło omyłkowo. Nadto, jak wynika z opinii biegłego sądowego i oględzin, weksel ten oskarżona wypisała swoim charakterem pisma, nie dostosowując go do charakteru pisma pokrzywdzonego. Nadto, A. B. od wielu lat, rzetelnie wykonuje usługi finansowe i ubezpieczeniowe, mając kontakt z dokumentami wartościowymi, zaś sytuacja związana z przedmiotowym wekslem, miała charakter incydentalny, w trakcie jej wieloletniej współpracy z (...), Nadto, wszystkie pozostałe dokumenty złożone przez A. Z. do umowy agencyjnej z dnia 19 listopada 2010 roku, w tym deklaracja wekslowa, były wypełnione i podpisane przez niego.

W związku z tym, zdaniem Sądu, okoliczności strony podmiotowej zarzucanego oskarżonej czynu w sposób oczywisty nasuwają wniosek, iż A. B. nie chciała podrobić tego dokumentu, a wypełniając go nie uświadamiała sobie konsekwencji swojego zachowania, zakładając, iż będzie on traktowany tylko i wyłącznie jako wzór i materiał szkoleniowy.

Sąd mając na uwadze powyższe oskarżoną A. B. uniewinnił od zarzucanego jej czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 310 § 1 k.k.

Sąd, na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k., kosztami procesu obciążył Skarb Państwa,

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 roku, Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 2, § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zm.) Sad zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A. S. kwotę 1.033,20 zł, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

SSO Magdalena Grzybek

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. doręczyć obrońcy:
 - obrońcy oskarżonej,
 - prokuratorowi,
3. za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

SSO Magdalena Grzybek